

Tři malá prasátka

Pohádku volně upravil Benoît Forget

Poznámka vydavatele

Původ tohoto příběhu je ztracen v hlubinách času. Naše tři prasátka možná pocházejí z Evropy počátku 18. století, možná z doby dřívější. Nemáme ale už žádné očitě svědky – vepřové ani lidské – aby uvedli záznamy na pravou míru. Nicméně, tento tradiční příběh překonal staletí, byť v rozličných podobách. Každá adaptace je unikátní, a proto v souladu s touto tradicí Vám já, Váš oddaný služebník, povím příběh nesoucí název...

Tři malá prasátka

Bylo nebylo, jak všechny dobré příběhy začínají, rozhodla se tři malá prasátka opustit dům svých rodičů a vydat se do světa.

První ze tří bratrů potkal na své cestě sedláka. Právě se vracel z pole a táhl za sebou vozík plný čerstvé slámy. Když tu prasátko dostalo nápad! Oslovilo muže těmito slovy: „Zdravím, dobrý pane! Váš vozík vypadá příliš těžký na to, abyste ho utáhl, a mně by se zrovna hodila sláma, abych si mohlo postavit krásný dům, který bude zářit jako zlatá pšenice pod letním sluncem! Mohlo bych Vám odlehčit od pár stohů? Prosím, pane sedláku?“

Dojat a potěšen žádostí malého prasátka, rozhodl se sedlák vepříkovi vyhovět. Prasátko se pustilo do práce a za malou chvíli před ním stál krásný slaměný dům! Protože, jak každý ví, dům ze slámy netrvá vůbec dlouho postavit.

Hrdé prasátko zpívalo a tančilo kolem svého krásného domu, ale tím přilákalo neotesaného vlka, který zrovna slídl kolem. Když prasátko spatřilo vlka, schovalo se do svého chatrného baráčku. Jeho slanina se třásla strachy, když slyšelo vlka pronášet tato slova: „Zdravím Vás, Vaše Vepřovosti. Ale podívejme se, klidně bych Vás mohl celé sníst. Nebojte, dělám si jen legraci.“

Prasátko, stěží uklidněné těmito slovy, odpovědělo takto: „U mého růžového rypáčku, sem nikdy nevstoupíš!“

„Tak budiž!“ řekl vlk. „Odfouknu ten balík slámy, který nazýváš domovem!“

Jako tornádo, jeden vlkův nádech stačil na odfouknutí domu i s prasátkem!

Bohužel, první let malého prasátka skončil v tlamě zlého vlka.

Druhé prasátko potkalo dřevorubce s prkny na zádech. Přestože byl dost statný, začínalo ho jeho břímě vysilovat. Když tu prasátko dostalo nápad! Oslovilo dřevorubce těmito slovy: „Zdravím vás, ctěný pane! Zdá se, že vás bolí ramena od těch proklatých prken a já si zrovna potřebuji postavit krásný dřevěný dům, jako to dělají v arktických zemích. Mohu vám odlehčit od několika půvabných prken? Prosím, pane dřevorubče?“

Dojat a potěšen žádostí malého prasátka, rozhodl se dřevorubec vepříkovi vyhovět. Prasátko se dalo do práce a za malou chvíli, po několika ranách

kladivem, před ním stál krásný dřevěný dům!

Ale všechen ten hluk přivábil toho strašlivého vlka, který stále slídl kolem. Když prasátko vlka uvidělo, zavřelo se ve svém dřevěném domečku. Vlk se přiblížil a řekl: „To je ale krásný dům, Vaše nejjasnější Slaninovosti! Byla by škoda ho zničit, kdybych Vás někdy chtěl sníst... Nebojte, dělám si jen legraci.“ Prasátko si bylo jisté silou svého domu, a tak odpovědělo: „U mých tučných kolínek, já v tlačence neskončím!“

„Tak budiž!“ řekl vlk. „Odfouknu tuhle směšnou chatrč, která ti slouží jako domov!“

Vlk foukl silně... ale nestačilo to. Jenom pár hřebíků odlétlo z domečku. A tak vlk foukl podruhé a vytvořil hurikán tak silný, že smetl všechno, co mu stálo v cestě, včetně prasátka, které nešťastně skončilo v tlamě onoho vlka.

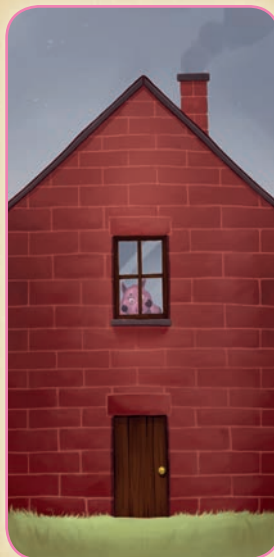
Poslední ze tří prasečích bratrů potkalo na cestě zedníka, který převážel trakař plný cihel. Slunce již zapadalo, což značně ztěžovalo jeho úděl. Když tu prasátko dostalo nápad! Oslovilo muže těmito slovy: „Zdravím vás, ctěný pane! Všechny ty cihly vám dělají z cesty utrpení a já si vážně potřebuji postavit cihlový dům, rudý jako oheň a pevný jako kámen. Mohlo bych vám odlehčit od pár cihliček? Prosím, pane zedníku?“

Dojat a potěšen žádostí malého prasátka, rozhodl se zedník vepříkovi vyhovět. Prasátko se dalo do práce a po pár dnech těžké námahy byl jeho cihlový dům hotový!

Po zdlouhavém trávení svého posledního jídla procházel kolem vlk a podívil se: „Hm, copak to je za vůni, která mi připomíná mou poslední večeři? Podívejme se na to blíž...“

A tak obtloustlý vlk zaklepal na těžké dveře a řekl: „Máte to ale pevné stavení, lorde Šunko. Byla by škoda, kdyby se mělo zhroutit pod silou mého dechu! Nebojte, dělám si jen legraci.“

Prasátko se v klidu vlkovi zasmálo a řeklo: „U mého zakrouceného ocásku, stěží se budu trást před tvými ubohými plícemi!“

Docela podrážděný slovy malého prasátka vlk foukl jednou... dvakrát... třikrát! Ale nic se ani nehnulo. Jelikož byl vlk spíš vychytralý než zběsilý, rozhodl se takto prasátko vylákat ven: „Znám jedno pole, nedaleko odtud, kde rostou výborné tuřiny. Nechtělo bys je ochutnat? Můžeme se tu zítra sejít okolo šesté ráno a já tě tam zavedu.“

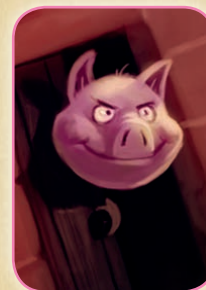
Prasátko přijalo vlkův návrh, ale již se mu v jeho prasečí hlavičce rýsovalo několik nápadů...

Dalšího rána vlk otočil svůj čumák směrem k vepříkovu domovu. K jeho velkému úžasu byl dům dvakrát tak velký! Přes noc! Ale malý vzkaz zaujal pozornost rozrušeného vlka: „Vážený pane vlku, nemohlo jsem čekat dál a vydalo jsem se samo k poli tuřínů, o kterém jste tolik slyšel. Byly výborné! Když jsem je dosbíralo, využilo jsem zbývající čas k rozšíření mého domu. Takže jsem teď velice unavené... Bylo bych Vám vděčné, kdybyste mě neobtěžoval.“

Rozzuřen tím, že byl takto napálen, zabušil vlk na dveře celou svou silou a vzbudil prasátko z hlubokého spánku.

„Pane vlku, to jste zase vy? Co chcete?“ Vlk prasátku vyjádřil své hluboké a falešné zklamání. Stěžoval si, že nemohl hodovat ve společnosti tohoto okouzujícího zástupce vepřových výrobků...

Plán prasátka byl připraven... Navrhlo, aby se k němu vlk připojil na večeři: „Vážený příteli, nemohu vás zanechat v takovémto stavu po tom, co jste mě informoval o tom úžasném tuřínovém poli. Zrovna hasím oheň v ohništi, abych mohlo sundat hrnec té výborné zeleniny. Vraťte se později a já vám připravím luxusní hostinu!“

Nedočkavý vlk se rozhodl vyšplhat na střechu domečku. A ano! Prasátko prozradilo příliš: komín byl jedinou cestou do této cihlové pevnosti. Vlk se bez přemýšlení vrhl do komína. Sebejistě se spustil dolů, aby prasátko překvapil. To byl ale velice špatný tah, protože prohnané prasátko nesundalo hrnec z ohně! Proti své vůli se vlk potopil do vroucí vody... Prasátko dalo pokličku na hrnec a završilo tak vývar z rozrušeného vlka.

Od té doby se prasátko stalo výjimečným zedníkem, jehož budovy byly známy svou odolností vůči odfouknutí. Každé prasátko v širokém okolí se k němu obracelo. A tak velice rozrušeným vlkům nezbývalo nic jiného, než se dát na velice přísnou dietu... Tuřínovou.

Konec

© 2013 Purple Brain Creations.
Všechna práva vyhrazena.